

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

«ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΕ ΚΑΛΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ»

Γιατί οι ολιγάρχες στη Δύση δεν χρειάζονται δικτατορίες

Από τότε που στις Δημοκρατίες η Δικτατορία θεωρείται «βρώμικη» λέξη, οι ολιγάρχες που ανέκαθεν υποστήριζαν τους δικτάτορες βρήκαν έναν άλλο και ανέξοδο τρόπο για να μάς κυβερνούν. Τί είναι όμως ο «ολιγάρχης»; Ολιγάρχης είναι αυτός που εξουσιάζει. Αφού, λοιπόν, αναγκάστηκε να απορρίψει τη Δικτατορία, αγοράζει τη Δημοκρατία. Στην Ελλάδα το πέτυχαν ο Μαρινάκης, αν και υπόδικος, ο Σαββίδης αν και... μετανάστης από τη Ρωσία, ο Αλαφούζος, ο Μπόμπολας κλπ. κλπ. Οι τύποι αυτοί αγόρασαν εφημερίδες, ραδιοσταθμούς, τηλεοπτικά κανάλια και το διαδίκτυο τα χρησιμοποιούν για να ανεβάζουν και να κατεβάζουν κυβερνήσεις. Είναι πραγματικά απορίας άξιον πως οι δήθεν πολιτικοποιημένοι και «έξυπνοι» Έλληνες παρέδωσαν τη Δημοκρατία τους αλυσοδεμένη

στους ολιγάρχες.

Στην Αμερική οι πολίτες της παρέδωσαν τη Δημοκρατία τους στον ολιγάρχη Ντόναλντ Τραμπ, αλλά αυτοί τουλάχιστον απαλλάσσονται λόγω αφέλειας. Στην Αυστραλία η Δημοκρατία κινδύνευσε να γίνει μαγαζί του Κλάιβ Πάλμερ όταν αποπειράθηκε να αγοράσει εθνικές εκλογές δαπανώντας \$84 εκατομμύρια δολάρια!

Ο ανεξάρτητος ρυθμιστής του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην Αυστραλία ASIC, κατηγορεί τον Πάλμερ για πολλές απάτες και παραπτώματα στην προσπάθειά του να εκλεγεί στο Κοινοβούλιο το 2013. Αλλά δεν είναι μοναδικός, είναι μόνο η κορυφή παγόβουνου.

Δεκάδες άλλοι δισεκατομμυριούχοι εκμεταλλεύονται τα παραθυράκια στους νόμους για να αγοράσουν πολιτική επιρροή διατηρώντας την

ανωνυμία τους.

Εχουμε παραδείγματα δισεκατομμυριούχων όπως τον Ρούπερτ Μέρντοκ που καταδίωξαν το Εργατικό Κόμμα όταν κυβερνούσε με ηγέτες του τον Ουίτλαμ και τον Κέβιν Ραντ, αλλά και τον Λίμπεραλ πρωθυπουργό Μάλκολμ Τέρνμπουλ. Πολιτικούς ηγέτες εκλεγμένους από τον λαό με δημοκρατικές διαδικασίες.

Για όλα αυτά, η Δημοκρατία στην Αυστραλία χρειάζεται προστασία από την επιρροή των ολιγαρχών με απάτες και παραπτώματα για τα οποία κατηγορείται τώρα ο Κλάιβ Πάλμερ.

Για να το πετύχουμε πρέπει να αυξήσουμε την πίεση στην κυβέρνηση για να δραστηριοποιηθεί και να επιβάλει την διαφάνεια στις συναλλαγές των ολιγαρχών με τα πολιτικά κόμματα.

Πόσοι άραγε από εσάς φίλοι μου γνωρίζετε ότι περισσότερα από τα μισά

από τα \$123 εκατομμύρια σε δωρεές στο LNP προέρχονται από ανώνυμους; Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι αυτά τα εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια μαύρο χρήμα που πλημμυρίζουν τα ταμεία των κομμάτων πνίγουν τις φωνές των κοινών θνητών.

Τα χρήματα αυτά δεν κερδίζουν μόνο εκλογές, επιρραίζουν και τις κυβερνητικές αποφάσεις σε θέματα που αφορούν τα συμφέροντα των ολιγαρχών. Οι ολιγάρχες διεκδικούν με πακτωλό χρήματος ένα δυσανάλογο μεγάλο κομμάτι του εθνικού πλούτου και προνόμια στη φορολογία, στις εργασιακές σχέσεις, στη προστασία του περιβάλλοντος κλπ. με κόστος που θα το πληρώσει ο εργαζόμενος, ο μικροεπιχειρηματίας, ακόμη και ο άνεργος ή ο συνταξιούχος.

Οπότε γεννάται το ερώτημα αν πραγματικά ζούμε σε ένα κράτος δικαίου...

Ναι στο διάλογο, όχι στις διαπραγματεύσεις

Ακουσα τις δηλώσεις του αντιστράτηγου ε.α. Λάμπρου Τζούμη για την αντιμετώπιση του σουλτάνου Ερντογάν και συμφωνώ απόλυτα: Αν κάτσουμε σε τραπέζι διαπραγματεύσεων πάμε σε Εθνική υποχώρηση.

Μπορούμε να κάνουμε διάλογο με τον Ερντογάν για την προστασία των εθνικών μας συμφερόντων, αλλά αν παρασυρθούμε σε διαπραγματεύσεις το αποτέλεσμα θα είναι συμφορά. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων θα συζητηθούν μόνο οι απαιτήσεις των γειτόνων μας, που ούτε λίγο ούτε πολύ ζητούν το μισό Αιγαίο, την επέκταση της ΑΟΖ τους, την συνεκμετάλλευση των κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου κλπ.

Δυστυχώς, όταν πρόκειται για εθνικά συμφέροντα και οι υποτιθέμενοι φίλοι μας νίπτουν τας χείρας τους για να προστατεύσουν τα οικονομικά συμφέροντά τους στην Τουρκία.

Είδαμε την χλιαρή αντίδρασή τους όταν ο Ερντογάν έκανε τζαμί την Αγία Σοφία και πως η Μέρκελ ενθαρρύνει τις διαπραγματεύσεις με την Τουρκία, αντί να μιλάει για κυρώσεις εναντίον της.

Αλλωστε το είχε πει ο Σαρτζετάκης ότι είμαστε αδελφοί και ούτε βοηθούν δηλώσεις τύπου «είμαστε δεδομένοι φίλοι των Αμερικανών». Γιατί να μην είμαστε και δεδομένοι φίλοι των Ρώσων, των Ισραηλινών, των Αράβων, ή των Κινέζων; Μόνο με συμμαχίες θα αποφύγουμε έναν καταστροφικό πόλεμο με την Τουρκία.

Αν και προσωπικά δεν πιστεύω ότι ο Ερντογάν θα τολμήσει μια σύγκρουση, όταν οι εσωτερικοί εχθροί του είναι πιο επικίνδυνοι από τους Έλληνες και караδοκούν την ευκαιρία να τον εξοντώσουν.

Κάθε πέρσι και καλύτερα...

Σύμφωνα με οικονομικούς αναλυτές, οι εργαζό-

Πρέπει να είμαι
αλλεργικός στα
μακαρόνια, άμα
φάω τρία πιάτα
πρήζομαι

μενοι θ' αργήσουν να δουν αύξηση στο μισθό τους ακόμη και αν κερδίσουμε τον πόλεμο με τον κοροναϊό.

Πολλές οι αιτίες, αλλά και οι δικαιολογίες της εργοδοσίας που δεν έχει συνειδητοποιήσει ακόμη ότι οι εργαζόμενοι είναι και πελάτες της.

Αν δεν αυξηθούν εδώ και τώρα οι μισθοί, θ' αργήσουμε πολύ να υποδεχτούμε την πολυπόθητη οικονομική ανάκαμψη για να εξοφλήσουμε το εθνικό μας χρέος \$850 δις σε τριάντα χρόνια.

Ειδικά στη δική μου περίπτωση, μάλλον τα δισέγγονα θα ζουν για να να δούν την Αυστραλία χωρίς χρέος.

Αν φυσικά δεν συμβεί στο μεταξύ κάποια άλλη Πανδημία και χρεωθούμε άλλα \$850 δις που θα εξοφληθούν σε 60 χρόνια. Παρόλα αυτά, η κυβέρνηση Μόρρισον θα μειώσει τους φόρους και το εθνικό εισόδημα. Ενώ οι Έλληνες μετανάστες, που δεν είχαν σπουδάσει οικονομικά, δούλευαν δύο δουλειές για να εξοφλήσουν το σπίτι τους, αντί να μειώσουν το εισόδημά τους...

Σοφά Λόγια

«Όσοι αγαπούν, ούτε απατούν, ούτε απαιτούν, ούτε επαίτουν.» - Θανάσης Χατζής, 1946-, Έλληνας συγγραφέας

Ανάγωγα

Εγγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών:

«Είναι σίγουροι οι πολιτικοί αρχηγοί ότι οι συζητήσεις που είχαν με τον πρωθυπουργό δεν ηχογραφήθηκαν χωρίς να ερωτηθούν; Μπορεί αργότερα να δουν να κυκλοφορούν κατάλληλα επεξεργασμένες οι θέσεις τους και να γίνονται πρωτοσέλιδα για να τους εκθέσουν! Το «καθεστώς της κασέτας» έχει άκρες παντού!»

Καλόο!

Ένας τύπος άνοιξε έναν οίκο @νοχής και ξεκίνησε να δουλεύει με τρεις γυναίκες. Αυτές που είχε προσλάβει αρχικά ήταν ένα μοντέλο, μια νοικοκυρά και μια δασκάλα.

Την πρώτη κιόλας εβδομάδα λειτουργίας όλοι οι πελάτες έδειχναν φανερό προτίμησι στην δασκάλα. Το μοντέλο έβγαλε 300 ευρώ, η νοικοκυρά 350 ευρώ και η δασκάλα 1500 ευρώ. Την δεύτερη εβδομάδα είχε ξανά τα ίδια αποτελέσματα κι έπαθε την πλάκα του.

Αναρωτιόταν γιατί προτιμούν όλοι την δασκάλα κι έτσι έπιασε έναν τακτικό πελάτη και τον ρώτησε:

«Γιατί επιλέγεις πλέον μόνο την δασκάλα;»

Κι ο πελάτης του απάντησε:

«Την πρώτη φορά πήγα με το μοντέλο αλλά ήταν πολύ προσεκτική, μην σπάσει κανένα νύχι, μην πάθει καμιά γρατζουνιά κλπ. Την δεύτερη φορά πήγα με την νοικοκυρά αλλά εκείνη ήταν όλο παρατηρήσεις: "Όχι στο κρεβάτι, μόλις το έστρωσα, όχι στην πολυθρόνα γιατί θα λερωθεί, μην πατάς εδώ κλπ." Ενώ η καθηγήτρια μόλις ολοκλήρωσε σε ρωτάει: "Το καταλάβατε, ή να το ξανακάνουμε για να το καταλάβετε καλύτερα;"»